

Bele mersz vágni egy kísérletbe?

SOPHIE RIGAL-GOULARD

10

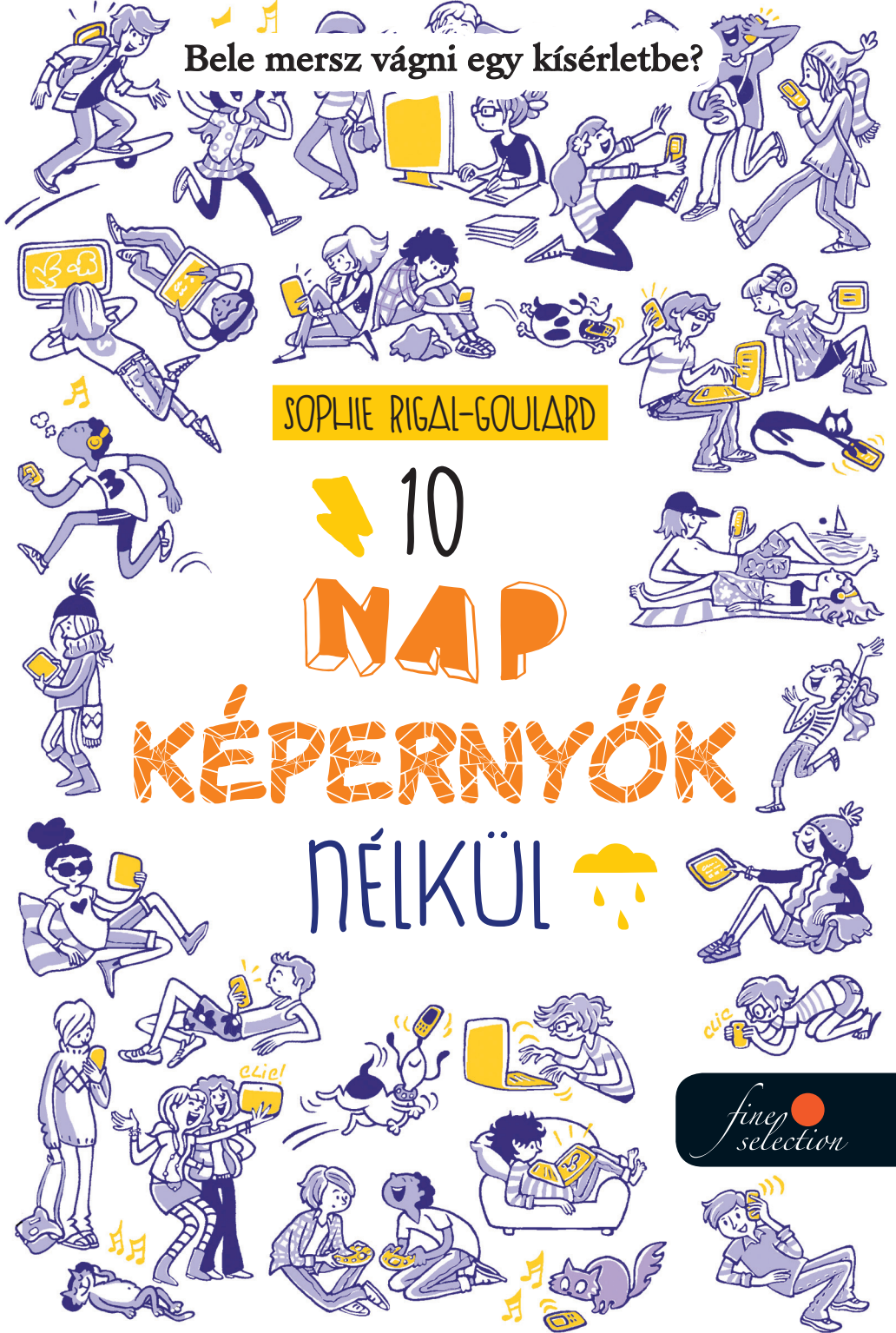
NAP

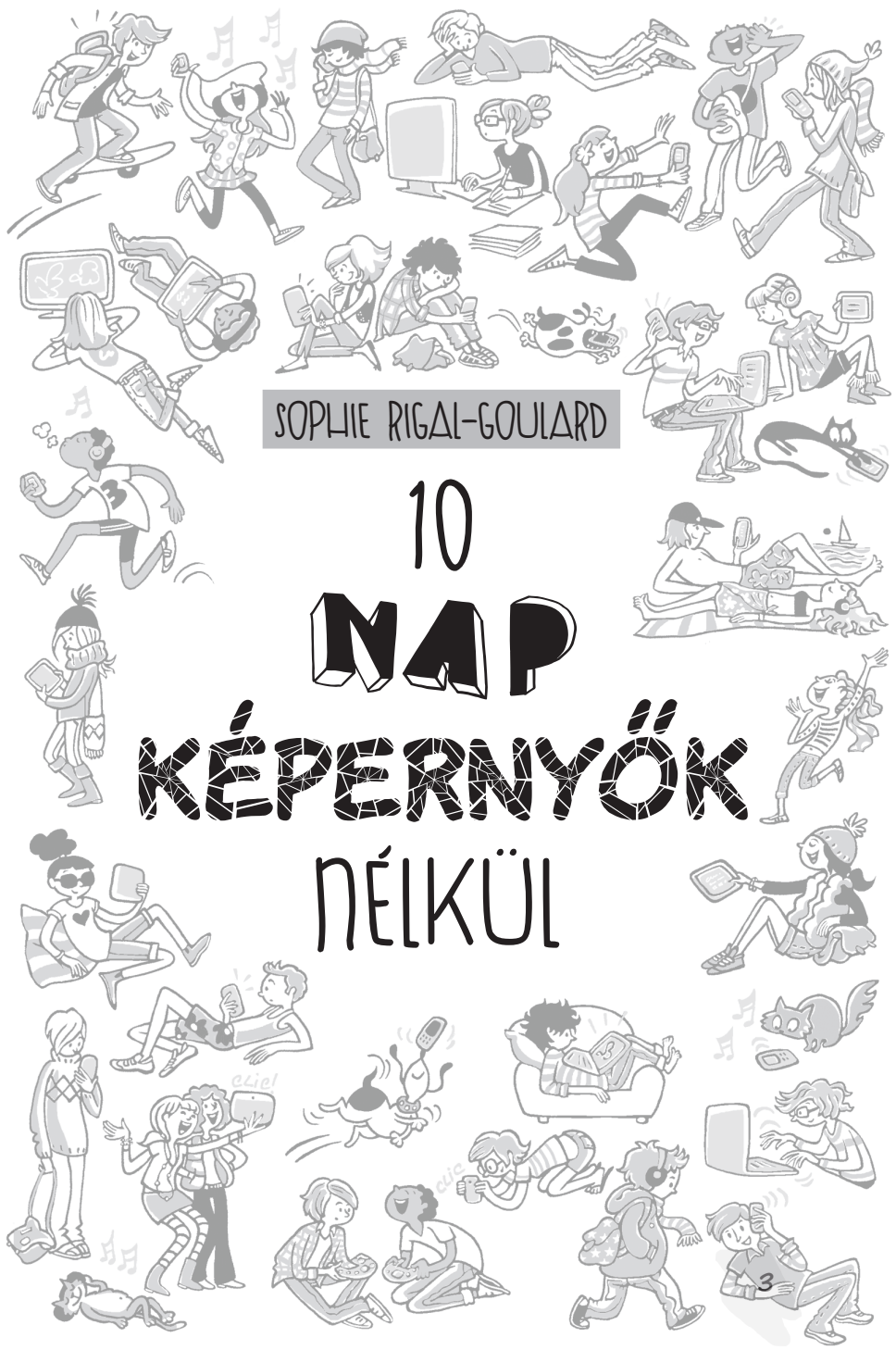
KÉPERNYŐK

NÉLKÜL

fine selection

SOPHIE RIGAL-GOULARD

10 NAP KÉPERNYŐK NÉLKÜL

EGY FURCSA BEJELENTÉS

– Ha azt mondom nektek: „tíz nap képernyők nélkül”, mit feleltek?

Az osztályban vigyorogva néztünk egymásra. Duval tanárnőnek gyakran támadnak furcsa ötletei.

– Simon, jut eszembe... átjössz hozzánk playstationözni suli után? – súgta oda Gordon, a legjobb barátom.

– Nos, mit szóltok hozzá? – folytatta a tanárnő.
– Tíz kurta nap, ami alatt nem guvadtok fáradt szemmel egyetlen képernyőre sem. Semmi tévé,

konzol, számítógép vagy a szüleitektől kölcsönkért telefon...

Na, erre kitört belőlem a röhögés. Hát ez állati vicces!

Nem tehetek róla: amint meghallok egy jó viccet, nem tudom visszafogni magam. Gordonra is egykettőre átragadt. Aztán, mintha hullám söpört volna végig a padsorokon, általános derűtség lett úrrá rajtunk.

Vagyis majdnem általános.

– Szerintem klassz lenne kipróbálni!

Hátra sem kellett fordulnom. Tudtam, ki ejtette ki a száján ezt a totál idióta mondatot.

– Mindannyian belevághatnánk! – erősködött Paloma.

Minden szem rászegeződött.

– Igen, pontosan egy ilyen jellegű kísérletet akartam javasolni nektek, Paloma – magyarázta a tanárnő. – Az osztályban mindenki megpróbálhatja egy bizonyos időt képernyők nélkül eltölteni.

Ekkor már senki nem nevetett. A teremben síri csend honolt.

EGY FURCSA BEJELENTÉS

– Én már ma este el akarom kezdeni! – kiáltotta Paloma, és felpattant, hogy mutassa lelkesedését.

– Ha beleegyeztek a projektbe, akkor együtt kell kidolgoznunk a részleteket – mondta Duval tanárnő. – Például készíthetnénk plakátokat az iskolába, hogy kedvet csináljunk más osztályoknak is a részvételhez.

– Arra úgyse lenne idő – suttogta Gordon. – Két nap múlva meghalnánk az unalomtól. És egy csapat zombi nem lenne túl jó reklám a többieknek...

– Mi lenne, ha szavoznánk, hogy megtudjuk, kinek mi a véleménye erről? – indítványozta a tanárnő.

– Referendumot rendezünk? – kérdezte Anouk¹, Paloma padtársa.

– Úgy van! – bólintott Duval tanárnő. – Ki ismeri a „referendum” szó jelentését?

Anouk, akit mi csak Beszélő Szótárnak nevezünk, persze már darálta is:

---

¹ Ejtsd: Anuk.

10 NAP KÉPERNYŐK NÉLKÜL

– Egy csoport megkérdezése, hogy megismerjük a tagjai véleményét egy konkrét kérdést illetően.

– Pontosan – hagyta jóvá a tanárnő. – Tehát lesz egy szavazás, melynek során a következő kérdésre válaszolhattok majd: „Tíz nap képernyők nélkül: igen vagy nem?”

Gordon felé hajoltam, aki irtó hangosan fújta, hogy mutassa, már most szörnyen bosszantja ez a referendum-história.

– Nyugi, csak két igen lesz! – próbáltam csillapítani. – Palomáé, aki mindig zseniálisnak tartja a tanár ötleteit, és Anouké, aki azt se tudja, mi az, hogy képernyő, mert szabadidejében a szótárt magolja.

EGY FURCSA BEJELENTÉS

Ekkor kicsöngettek. Az udvaron persze mindenki a szavazásról beszélgetett. Pablo, aki az ötödik B-be jár, odajött Gordonhoz és hozzám.

– Állítólag arról fogtok szavazni, hogy kidobjátok-e a ketyeréiteket! – rikkantotta. – Ti teljesen meghibbantatok! Baromi drága ám a tévé, a számítógé...

– El ne higgy már mindent, amit hallasz! – szakította félbe Gordon. – Nem fogjuk kidobni a kütyüket, csak kikapcsoljuk őket.

– És ki se fogjuk kapcsolni, mert a szavazáson a „nem” fog nyerni – tettem hozzá vállat vonva.

Pablo nagy szemeket meresztett ránk.

– Azta! Egy kukkot nem értek. Mindenesetre örülök, hogy én a B-be járok. Ti, ott az A-ban túl sokat agyaltok...

Amikor Pablo odébb ment, oldalba böktem Gordont. Paloma és Anouk csoportról csoportra járt.

– A gyökér ötletüket védik! – pufogott Gordon. – Fogadok, hogy máris arról locsognak, milyen csodás lesz az a világ, amiben nem lesznek képernyők! – tette hozzá lányosra változtatott hangon.

10 NAP KÉPERNYŐK NÉLKÜL

– Hiába locsognak! Képernyők nélkül élni... utópia.

– Tudod, Simon, néha tőled is frászt kapok! – tiltakozott Gordon. – Főleg, ha olyan szavakat használsz, amiket nem értek. Anoukot juttatod eszembe, és ez konkrétan elviselhetetlen!

Miközben elindultunk vissza a terembe, azért megpróbáltam elmagyarázni a barátomnak, mit jelent az, hogy utópia.

Az osztály érezhetően fel volt bolydulva: titkosan szavazni kétségtelenül sokkal izgalmasabb, mint nyelvtani szabályokat biflázni.

– Elismétlem tehát a kérdést, gyerekek: „Tíz nap képernyők nélkül?” – kezdte Duval tanárnő. – Kizárólag igennel vagy nemmel felelhettek.

EGY FURCSA BEJELENTÉS

– És ha azt írjuk, hogy „nem tudom”? – kérdezte Rémi, aki mindig le van maradva.

Összenéztünk.

– Akkor a szavazat érvénytelen lesz – jelentette ki a tanárnő.

– És ha nem írok rá semmit? – akadékoskodott tovább Rémi.

– Majd később elmondjuk, mikor számít egy szavazat érvénytelennek – szólalt meg a fejét csóválva Anouk. – Most az a lényeg, hogy azt írd rá: igen!

– Tanárnő, ez csalás! – hördült fel Gordon. – A tanárnő jelöltje megszabja, mit írjunk a lapra!

Duval tanárnő elnevette magát, és elmagyarázta, hogy Anouk nem jelölt, hiszen ő is ugyanúgy szavaz, mint a többiek. A szóban forgó személy pedig Gordon vállára csapott, és lesújtó pillantást vetett rá.

– Az IQ-d max. négy – sziszegte. – Neked aztán tényleg jót tenne, ha kikapcsolnád egy kicsit a kütyüidet! Fejlesztené az agyad.

– Tudod, mit mond az agyam? – morogta vissza Gordon. – Nyisd ki a szótárad, és hagyj engem békén! A terved csak egy „futó pia”!

Az a baj Gordonnal, hogy elég nehezen jegyzi meg az új szavakat. Anouk értetlenül meredt rá, de Gordon már hátat is fordított neki.

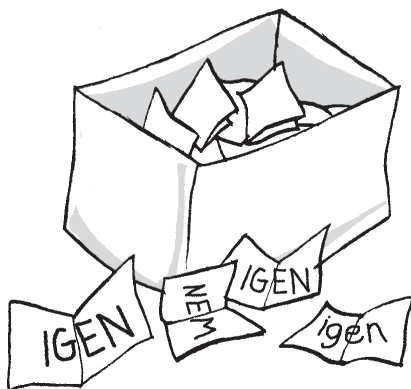
Végre elkezdődött a szavazás. Egyesével átmentünk a szomszédos terembe, hogy igent vagy nemet írjunk a szavazócédulára, amit aztán egy dobozba csúsztattunk. Minden egyes alkalommal, amikor valaki felkelt a helyéről, Gordon az illető felé fordult, megrázta a fejét, ajkaival pedig jól láthatóan „nem”-et formált.

Csak Anouknak és Palomának nem jutott a grimaszaiból.

– És most érkezett a várva várt pillanat, amikor kiderül az eredmény – jelentette be a tanárnőnk, miután az utolsó szavazó is visszaült a helyére. –

EGY FURCSA BEJELENTÉS

Végre megtudom, tetszik-e nektek az ötletem. Két diákra lesz szükségem, hogy összeszámoljuk a szavazatokat.

Gordon egyszeriben a táblánál találta magát, a „nem”-eket számolva. Az „igen”-ek oldalán pedig természetesen Anouk állt.

Amikor Duval tanárnő elkezdte felolvasni a szavazatokat, mindenki elhallgatott.

Az első három szavazócédulán „nem” állt: Gordon diadalmasan három strigulát húzott a táblára.

Ezután sorozatban tizenkét „igen” következett. Amikor újra a „nem” hangzott fel, Gordon hozzáadott egy strigulát, majd suttyomban gyorsan oda-firkantott még egyet. Csakhogy Anouk résen volt. Úgyhogy a táblán négy „nem” maradt... végleg.

10 NAP KÉPERNYŐK NÉLKÜL

– Húsz „igen” és négy „nem” – hirdette ki az eredményt a tanárnő, amikor az utolsó szavazócédulát is megnéztük. – Tehát tetszik nektek az öt-
letem! Ennek igazán örülök!

Gordon gyászos képet vágott. Nem tudta, hogy van még egy lap a tarsolyomban.

– Vitatom a szavazás érvényességét! – álltam fel.
– Először is: nem szabályosan zajlott, mert nem volt urnánk. Az eredményt pedig Paloma és Anouk befolyásolta: a szünetben megpróbálták meggyőzni a szavazókat, hogy igennel feleljenek.

Gordon tüstént kontrázott, hogy totál egyetért velem, száz százalékig.

– Ez csak egy osztályon belüli szavazás volt, Simon – felelte mosolyogva Duval tanárnő. – Nem

kell belőle államügyet csinálni. A diákokat nem befolyásolta semmi és senki, még ha te így is gondolod. Ez csak egy kísérlet, amit megpróbálunk a lehető legjobban kidolgozni... Ne aggódj! Mindent megbeszélünk, mielőtt belevágunk.

Az egész osztály izgatottan fészkelődött. Mintha áramot vezettek volna belénk. Mindenki megpróbálta elképzelni, milyen lenne az élete képernyők nélkül.

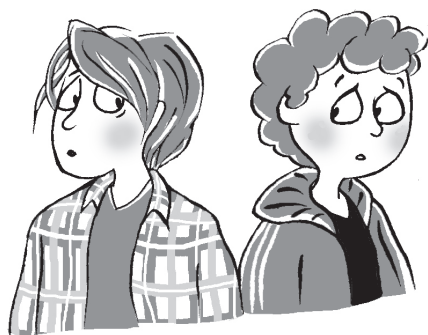
– Tanárnő? A számítéshoz terembe azért bemehe-
tünk a kihívás alatt? – kérdezte Rémi. – Vagy ahe-
lyett is igeragozás lesz?

– Rémi! – sóhajtott fel a tanárnő. – Egy képer-
nyők nélküli kihívásban a számítástechnika-ter-
met ki kell iktatnunk az órarendünkből. De nyu-
godj meg, megtaláljuk a módját, hogyan gazda-
gítsuk az ismereteinket az iskola gépei nélkül is ez
alatt a tíz nap alatt.

Gordonra pillantottam. Magába zuhanva gub-
basztott a székén.

– Lehetetlen kikapcsolnom a képernyőket – mo-
tyogta. – Nálunk otthon állandóan megy a tévé.

10 NAP KÉPERNYŐK NÉLKÜL

– Nyugi, nálunk ugyanez a helyzet! – suttogta Nicolas felénk fordulva. – Én is a nemre szavaztam. Csak nem fogom ezért kihagyni a *Suli titkai*-sorozatot!

Vágtam egy pofát. A konzolommal, a tesóm tabletjével, az apukám számítógépével és a két otthoni tévével bizony nálunk sincs hiány képernyőkből!

Paloma győzedelmes mosolyt öltött, és már kezdte is előadni a „zseniális” ötleteit az osztálynak. Anouk meg nekiállt plakátterveket rajzolni.

Tíz nap képernyők nélkül? Aha, még mit nem!

BENNE VAGYOK!

Világéletemben imádtam a kihívásokat.

Emlékszem, hogy az oviban az udvaron egyszer csak azért megnyaltam egy csiga házát, mert az egyik fiú azt mondta: „Paloma, úgyse mered megtenni!”

Aztán elsős koromban felmásztam a nagymám almafájának legmagasabb ágára, míg a bátyám soha nem tudott felkapaszkodni a csúcsra.

Másodikban meg megcsókoltam Rémit a szünetben, mert a barátnőim azt mondták, fogadjunk, hogy túl gyáva vagy hozzá! De az idén viszlát

csigák, fára mászás és nyálas csókok! Üdv merész kihívások, ahogy azt Anouk, a jelenlegi legjobb barátnőm mondaná.

Azért mondom, hogy „jelenlegi”, mert tegnapig ki nem állhattam!

Anouk afféle Okos Kata, aki mindig mindent tud, és ez egy kicsit fárasztó. Szabadidejében a szótárt bújja, minden szót ismer A-tól Z-ig.

Hihetetlen, de náluk otthon nincs se tévé, se számítógép, semmilyen képernyő!

Egy kicsit ezért is álltam rögtön a tanárnő projektje mellé.

Tíz nap képernyők nélkül igazi kihívás, de ha Anouk születése óta tud nélkülük élni, akkor ez azt bizonyítja, hogy nem lehetetlen... Gordon, aki előttem ül, viszont nem így gondolja. Azóta

BENNE VAGYOK!

lógatja az orrát, hogy a tanárnő felvetette ezt a kísérletet. Gordon számára egy tévét kikapcsolni olyan, mint egy dobogó szívet megállítani. Nem tud mit kezdeni a dologgal.

– Ha akarod, összeülhetünk, hogy megcsináljuk a „Tíz nap képernyők nélkül” plakátját – javasolta tegnap Anouk, miután a szavazáson a kihívást támogató „igen”-ek nyertek.

– Oké – feleltem egy kicsit meglepődve, hogy Okostojás kisasszony szóba áll velem. – Vannak ötleteid?

– Igazi kampányt kell folytatnunk! – vágta rá. – A plakátunknak kedvet kell csinálnia az iskola diákjainak ahhoz, hogy csatlakozzanak a projekthez. Adjuk el nekik az ötletünket!

Anoukra néztem. Lángolt az arca. Olyan izgatottnak tűnt, mint amilyen én szoktam lenni, amikor meglátom a karácsonyfa alatt halmozódó ajándékokat.

– Rá kell ébresztenünk a többi diákot arra, hogy a képernyő csak délibáb!

Hevesen bólogattam, még ha nem is igazán tudtam, mit jelent az, hogy délibáb.

10 NAP KÉPERNYŐK NÉLKÜL

– És át kell adnunk egy nagyon egyértelmű üzenetet: „*Van élet a képernyődön túl is!*”

– Hú! Te aztán király vagy szlogenekben!

Anouk szélesen rám mosolygott.

– Te pedig szuperül rajzolsz – bókolta.

Ekkor határoztam el, hogy a legjobb barátnőm lesz.

Legalábbis a kihívásunk végéig.

Munkához láttunk a tanárnő utasításai alapján. Néhányunknak az volt a feladata, hogy olyan plakátot készítsünk, ami a többieket is a kihívás elfogadására ösztönzi. Másoknak ötleteket kellett adniuk ahhoz, hogyan viselhetjük el könnyebben a képernyő nélküli napokat. Végül egy harmadik csoportnak írnia kellett pár sort, amivel

BENNE VAGYOK!

elmagyarázzák a családtagjainknak, hogy a támogatásukra lesz szükségünk tíz napon keresztül.

Miközben dolgoztunk, Gordon folyamatosan sóhajtozott. A legjobb barátja, Simon, a padjára hasalva, ásítózva nézett minket. Lesírt róluk, hogy „nem”-mel szavaztak a referendum során.

Egy kis idő múlva a két fiú valamiben mesterkedni kezdett. Hogy miben, azt csak akkor tudtuk meg, mikor egy ocsmány plakátot ragasztottak fel a táblára. Csontvázak meneteltek rajta a sulifelé, felülre pedig ezt a szlogent írták: *„Ha a képernyőt kikapcsolod, nem vagy más, csak élőhalott!”* A csontvázak undorítóan néztek ki, kettő ráadásul minket ábrázolt Anoukkal. Felismertem a nyakláncomat és az ő fülbevalóját.

– Tessék, mi ezt gondoljuk erről a kihívásról! – jelentette ki kaján vigyorral Gordon.

Több fiú is felnevetett az osztályból.

– Roppant vicces! – csattant fel Anouk. – Igazán szellemes és kifinomult!

– Nem lehet mindenkinek olyan agya, mint neked, Beszélő Szótár kisasszony! – vágott vissza Simon.

A tanárnő közbelépett, és megkérte a fiúkat, hogy üljenek vissza. Anouk sötét pillantásokat lövellt feléjük, de azok továbbra is idiótán röhögcséltek.

A tanítás végén Duval tanárnő összeszedte a plakátokat.

– Kezdenek kirajzolódni a dolgok – mondta. – A javaslataitok alapján összeállítok egy tájékoztató füzetkét a családjaitoknak. Holnap kiválasztjuk a plakátunkat, és hivatalosan is kitűzzük a „Tíz nap képernyők nélkül” kihívásunk időpontját.

Amikor kicsöngettek, mindannyian ezzel a bizonyossággal indultunk haza: szuper ez a kihívás, és mi leszünk a legjobbak!

BENNE VAGYOK!

Amikor hazaértem, rögtön bekapcsoltam a számítógépet: egy e-mailt akartam írni a Londonban élő unokatesómnak, hogy elmeséljem neki a projektünket. Aztán becsórtam a bátyám tabletjét, hogy a kedvenc játékkal játsszak. Miután megdöntöttem a legutóbbi eredményemet, diadalittasan masíroztam körbe a házban, Nudli, a kutyám csaholásától kísérve. És amikor a kedvenc sorozatom, a *Suli titkai* elkezdődött, kényelmesen elhelyezkedtem a nappali kanapéján.

– Imádom a házimentes estéket! – kiáltottam oda Nudlinak, ahogy beindult a főcímdal.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ebben a pillanatban eszembe villant a sulis.
És a kihívás, amiről a képernyők előtt megfelelkeztem.

Elkapott a szorongás.

– De mit fogok csinálni sulis után a kihívás tíz napján? – kérdeztem Nudlitól, aki figyelmesen nézte a képernyőt.

A kutyám vakkantott egyet.

– Igen, igazad van, van még időm kitalálni. És ne felejtse el, hogy Anouk már eddig is remekül elvult kutyák nélkül!

Ez a gondolat megnyugtató. Legalábbis vacsoráig.

Vacsora közben bejelentettem, hogy szeretnék részt venni a *Tíz nap képernyők nélkül* kihívásban.

– Nagyszerű! – bólogatott anya, és feljebb hangosította a tévét.